

Sygn. akt III AUa 60/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bożena Grubba
Sędziowie:	SSA Alicja Podlewska (spr.) SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Sylwia Gruba

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2019 r. w Gdańsku

sprawy małoletniej W. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego W. P. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E.

o wyrównanie renty rodzinnej

na skutek apelacji małoletniej W. P. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego W. P. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu – IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 30 października 2018 r., sygn. akt IV U 1108/15

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Bożena Grubba SSO del. Monika Popielińska

Sygn. akt III AUa 60/19

UZASADNIENIE

W. P. (1) wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. z 30 lipca 2015 r., którą to decyzją organ rentowy odmówił wyrównania renty rodzinnej dla małoletniej W. P. po zmarłym R. S..

W uzasadnieniu ustawowa przedstawicielka małoletniej podniosła, że w jej ocenie świadczenie powinno być przyznane od dnia urodzin małoletniej córki tj. od (...)

(...)

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w E. wniósł o jego oddalenie. Pozwany powołał przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2013. poz. 1440

ze zm.), wskazując, że wniosek o rentę rodzinną dla małoletniej skarżąca złożyła 23 stycznia 2012 r., dlatego też - w zgodzie z art. 129 ust. 1 cyt. wyżej ustawy - świadczenie zostało przyznane od 1 stycznia 2012 r.

Postanowieniem z 8 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w Elblągu zawiesił postępowanie w sprawie z uwagi na toczące się postępowanie o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym zmarłego R. S. u płatnika składek P. S. pod sygnaturą (...) przed tutejszym Sądem Okręgowym. Postanowieniem z 17 września 2018 r. Sąd Okręgowy podjął zawieszony postępowanie uwagi na prawomocne zakończenie postępowania w sprawie (...).

Sąd Okręgowy w Elblągu Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 30 października 2018 r. oddalił odwołanie, sygn. akt IV U 1108/15.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny.

W. P. (1) - ustawowa przedstawicielka małoletniej ubezpieczonej W. P. urodzonej (...) - w dniu 23 stycznia 2012 r. złożyła wniosek o rentę rodzinną po zmarłym (...) r. ojcu R. S.. Do wniosku dołączyła kserokopie: odpisu aktu zgonu zmarłego, odpisu aktu urodzenia dziecka oraz wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie(...) / prawomocnego z dniem 6 stycznia 2012 r./. Wyrokiem powyższym Sąd Rejonowy w O. w pkt 1 ustalił, że R. S., urodzony (...), zmarły w dniu (...) r. jest ojcem małoletniej W. P. urodzonej (...) w M., a w pkt 2 nadał małoletniej W. P. nazwisko matki P..

Decyzją z 27 stycznia 2012 r. pozwany przyznał małoletniej W. P. prawo do renty rodzinnej po zmarłym R. S. od 1 stycznia 2012 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Skarżąca nie zgodziła się z powyższą decyzją, wnosząc odwołanie i podnosząc, że renta rodzinna powinna być przyznana od daty urodzin małoletniej.

Przechodząc do rozważań prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że w świetle art. 65 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych renta rodzinna przysługuje uprawnionym członkom rodziny osoby, która w chwili śmierci miała ustalone prawo do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy lub spełniała warunki wymagane do uzyskania jednego z tych świadczeń (ust. 1), przy czym przy ocenie prawa do renty przyjmuje się, że osoba zmarła była całkowicie niezdolna do pracy (ust. 2). Do uprawnionych członków rodziny należą przede wszystkim dzieci pracownika, emeryta lub rencisty (art. 67 ust. 1 pkt 1 ustawy), a źródłem uprawnienia do renty rodzinnej jest utrata żywiciela, osoby zobowiązanej do zapewnienia im środków utrzymania.

W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawał fakt istnienia po stronie małoletniej W. P. uprawnienia do świadczenia w postaci renty rodzinnej po zmarłym R. S. z uwagi na prawomocny wyrok Sądu Rejonowego ustalający jego ojcostwo. Spór dotyczył natomiast okresu, za jaki (daty, od której) świadczenie to jest należne uprawnionej. Ustawowa przedstawicielka małoletniej ubezpieczonej twierdziła bowiem, że renta rodzinna należy się małoletniej od dnia jej narodzin. Powoływała się przy tym na wyroki Sądu Najwyższego w sprawach I UK 117/06 oraz I UK 320/05.

Sąd I instancji podkreślił, że rozstrzygnięcie sporu co do chwili powstania prawa do świadczenia wymagało dokonania wykładni art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przepis art. 129 ust. 1 ustawy stanowi, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem art. 129 ust. 2; ten zaś z kolei przewiduje, że w razie zgłoszenia wniosku o rentę rodzinną w miesiącu przypadającym bezpośrednio po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć ubezpieczonego, emeryta lub rencisty, rentę rodzinną wypłaca się od dnia śmierci, nie wcześniej jednak niż

od dnia spełnienia warunków do renty przez uprawnionych członków rodziny. Przytoczony przepis uzależnia początkową datę wypłaty świadczenia od daty złożenia wniosku o to świadczenie. Stąd, samo spełnienie przesłanek warunkujących prawo do świadczenia in abstracto nie stanowi podstawy do wypłaty świadczenia. Dlatego też, w ocenie Sądu Okręgowego, decyzja pozwanego, który zastosował wykładnię gramatyczną przepisu art. 129 ustawy o e. i r. z FUS nie narusza prawa.

Sąd Okręgowy wskazał, że - wbrew twierdzeniom ustawowej przedstawicielki - taka interpretacja jest w pełni zgodna z wykładnią, jakiej dokonał Sąd Najwyższy w obu cytowanych przez nią wyrokach (zapadłych zresztą w odmiennych stanach faktycznych - tymczasowe aresztowanie ojca i zgon matki; uznanie ubezpieczonego za zmarłego).

I tak, w uzasadnieniu wyroku z dnia 5 października 2006 r. w sprawie I UK 117/06 Sąd Najwyższy wskazał, że generalna zasada, wyprowadzona z dosłownego brzmienia

art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, że wypłatę świadczenia uruchamia dopiero wniosek o to świadczenie - bez możliwości wypłacenia świadczenia za okres wsteczny - powinna podlegać modyfikacji w sytuacjach uzasadniających tę modyfikację

i przy zastosowaniu także innych reguł interpretacyjnych. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z 11 maja 2006 r., I UK 320/05 (OSNP 2007 nr 9-10, poz. 143), stwierdzając, że przy dokonywaniu wykładni tego przepisu należy mieć w szczególności

na uwadze cel renty rodzinnej, który zmierza do zapewnienia środków utrzymania uprawnionym. Świadczenie to jest związane z ryzykiem śmierci osoby, którałożyła

na utrzymanie osób uprawnionych do renty rodzinnej. Pozbawienie prawa do tego świadczenia (jego wypłaty) na skutek obiektywnych okoliczności, na które uprawniony nie ma i nie może mieć wpływu - mimo wystąpienia tego ryzyka - sprzeciwia się założonemu przez ustawodawcę celowi przedmiotowej regulacji.

Należy jednak podkreślić odrębność wypłaty świadczenia od nabycia prawa

do świadczenia, bowiem są to różne instytucje uregulowane odrębnymi przepisami.

O nabyciu prawa do świadczeń stanowi art. 100 ustawy emerytalnej, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa. W ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że wypłata świadczenia wymaga wniosku, więc aby renta rodzinna była wypłacona od dnia nabycia do niej prawa, odwołująca powinna złożyć wniosek już w miesiącu narodzin córki. Na podstawie § 12 ust.1, § 11 ust. 1 pkt 1 i § 4 ust.1 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe

(Dz. U. z 2011, poz. Nr237, poz.1412) oprócz wniosku o przyznanie renty rodzinnej, zawierającego dane osobowe (imię i nazwisko, numer PESEL), dane adresowe, informacje dotyczące sposobu wypłaty świadczenia oraz podpis zainteresowanego (lub pełnomocnika), należy złożyć również dokumenty związane z ustaleniem prawa i wysokości świadczenia osoby zmarłej, o których mowa w § 10 ust. 1 tego rozporządzenia oraz dokument stwierdzający datę urodzenia i datę zgonu osoby, po której ma być przyznana renta rodzinna.

Czasowy brak dokumentu potwierdzającego ojcostwo nie tamował czynności złożenia wniosku o rentę rodzinną, a wniosek niezupełny, jak każdy wniosek ubezpieczonego skierowany do organu rentowego, powinien spowodować wszczęcie postępowania

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., I UK 125/09, niepubl.). Wniosek złożony bez dowodu potwierdzającego ojcostwo osoby, po której ma być przyznana renta rodzinna, mógł być po jego złożeniu uzupełniony po uprawomocnieniu się wyroku

w sprawie ustalenia ojcostwa i wydaniu na jego podstawie odpisu aktu stanu cywilnego.

Do tego czasu postępowanie w sprawie przyznania renty rodzinnej dziecku powinno zostać zawieszona z urzędu na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a. w związku z art. 124 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS, skoro ustalenie ojcostwa jedynie konkretyzuje stronę stosunku faktycznego, wywołującego skutki prawne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia

17 października 1969 r., II CR 512/69, niepublikowane oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2016 r., sygn. II UK 152/15).

Tym samym, w ocenie Sądu I instancji od chwili narodzin dziecka powstała możliwość wszczęcia postępowania o ustalenie ojcostwa, jak i możliwość złożenia wniosku o rentę rodzinną i brak było jakichkolwiek przesłanek obiektywnych i niezależnych od ustawowej przedstawicielki, które stanowiły przeszkodę do złożenia wniosku w miesiącu urodzenia małoletniej córki.

Reasumując, Sąd Okręgowy uznał, iż decyzja pozwanego odpowiadała prawu i dlatego też, stosownie do treści art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., odwołanie oddalił.

Apelację od wyroku wywiodła przedstawicielka ustawowa małoletniej W. P., wnosząc o zmianę decyzji z 30 lipca 2015 r. oraz zmianę wyroku Sądu I instancji w zakresie daty początkowej przyznania renty rodzinnej od 1 kwietnia 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami, ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że szczególne okoliczności, jakie miały miejsce w sprawie, powinny skutkować przyznaniem W. P. renty rodzinnej od (...) r. Do czasu wydania prawomocnego wyroku w sprawie o ustalenie ojcostwa, uprawnienie W. P. do renty rodzinnej pozostawałoby w swoistym zawieszeniu i nie było możliwości zgłoszenia skutecznego wniosku o to świadczenie. Wniosek taki został złożony bez zbędnej zwłoki po otrzymaniu wyroku. Uwzględniając cel renty rodzinnej, zdaniem skarżącej, należy jest wyrównanie świadczenia za okres od 1 kwietnia 2011 r.

do 31 grudnia 2011 r., kiedy uprawniona pozostawała bez środków do życia. Ubezpieczona powołała się na wyroki Sądu Najwyższego wydane w sprawach II UK 398/13 oraz II UK 146/11.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była kwestia data początkowej, od której uprawnionej winno zostać przyznane prawo do renty rodzinnej po zmarłym ojcu.

Należy przypomnieć, iż stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu, z uwzględnieniem ust. 2, który stanowi, że w razie zgłoszenia wniosku o rentę rodzinną w miesiącu przypadającym bezpośrednio po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć ubezpieczonego, emeryta lub rencisty, rentę rodzinną wypłaca się od dnia śmierci, nie wcześniej jednak niż od dnia spełnienia warunków do renty przez uprawnionych członków rodziny. Analiza przytoczonych przepisów nie pozostawia wątpliwości, iż generalną zasadą jest, że samo spełnienie przesłanek, od których uzależnione jest prawo do renty rodzinnej nie jest wystarczającą podstawą do wypłaty świadczenia. Konieczny jest wniosek o przyznanie tego świadczenia, a początkowa data jego wypłaty uzależniona jest właśnie od daty złożenia przedmiotowego wniosku - bez możliwości wypłaty świadczenia za okres wsteczny.

W ugruntowanym orzecznictwie sądów powszechnych i Sądu Najwyższego podkreśla się jednak, iż przy dokonywaniu wykładni art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS należy mieć na uwadze cel renty rodzinnej, jakim jest zapewnienie środków utrzymania uprawnionym już od dnia śmierci ubezpieczonego, emeryta lub rencisty. Jeżeli wykładnia gramatyczna - stosowana jako podstawowy rodzaj egzegezy przepisów prawnych - prowadzi do wniosków, które nie są zgodne ze wskazanym powyżej ratio legis art. 129 ustawy, uzasadnione jest sięgnięcie do innych metod wykładni, a mianowicie wykładni systemowej i funkcjonalnej.

W dotychczasowym orzecznictwie Sąd Najwyższy dostrzegał taką możliwość przede wszystkim w wypadkach niemożności wszczęcia postępowania przed upływem 10 lat od zaginięcia osoby następnie uznanej za zmarłą, a to ze względu na kształtujący, tj. konstytutywny charakter prawny postanowienia o uznaniu za zmarłego, bez czego nie spełnia się przesłanka śmierci ubezpieczonego wymagana do przyznania osobie uprawnionej renty rodzinnej.

Odwołując się do wykładni funkcjonalnej przepisu art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja 2006 r. (I UK 320/06, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 143) wyraził pogląd, zgodnie z którym pozbawienie prawa do renty rodzinnej (do jej wypłaty), będącej świadczeniem związanym z ryzykiem śmierci osoby, która leżyła na utrzymaniu osób uprawnionych do renty rodzinnej, na skutek obiektywnych okoliczności, na które uprawniony nie ma i nie może mieć wpływu, sprzeciwia się założonemu przez ustawodawcę celowi tej regulacji. Powyższe orzeczenie Sądu Najwyższego wydane zostało w szczególnej sytuacji, jaką stanowi przypadek ubiegania się o rentę rodzinną po osobie, która uznana została za zmarłą zgodnie z regułami wynikającymi z art. 29 § 1 k.c. W analogicznym stanie faktycznym wydany został również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2006 r. (I UK 320/05, Pr. Pracy 2006/10/33). Sąd Najwyższy podkreślił, że ze względu na treść art. 29 § 1 k.c. w okresie dziesięciu lat od zaginięcia nie było ani faktycznej, ani prawnej możliwości stwierdzenia zgonu zaginionego, zatem ewentualne uprawnienia do renty rodzinnej i do jej wypłaty pozostawały w swoistym zawieszeniu.

Nie mogły bowiem być realizowane wcześniej niż uprawomocniło się postanowienie o uznaniu za zmarłego. Stanowisko to Sąd Najwyższy podtrzymał także w powołanym w apelacji wyroku z dnia 3 kwietnia 2014 r. (II UK 398/13, LEX nr 1458715), w którym wskazał, że nie można przepisu art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wyklądać zgodnie z jego dosłownym brzmieniem, przyjmując, że o dacie wypłaty świadczenia decyduje data wniosku o to świadczenie w szczególnej sytuacji, jaką stanowi przypadek ubiegania się o rentę rodzinną po osobie, która uznana została za zmarłą. Sąd Najwyższy miał przy tym na względzie, że celem renty rodzinnej jest zapewnienie środków utrzymania osobie uprawnionej już od dnia śmierci ubezpieczonego, emeryta, rencisty, jednakże dopiero złożenie wniosku o świadczenie z ubezpieczenia społecznego powoduje obowiązek jego wypłaty, a ustawodawca nie przewidział możliwości wyrównywania świadczenia osobom, które wystąpiły z wnioskiem o nie później niż nabyły do niego prawo, jeżeli zwłoka spowodowana została brakiem staranności w prowadzeniu własnych spraw.

Inną nadzwyczajną sytuacją faktyczno – prawną, w której Sąd Najwyższy dopuścił modyfikację zasady wynikającej z art. 129 ustawy o emeryturach i rentach z FUS jest przypadek ubiegania się przez małoletnie dzieci o rentę rodzinną po zmarłej matce, gdy jednocześnie ich ojciec pozbawiony jest wolności w związku z tymczasowym aresztowaniem, uniemożliwiającym mu działanie w imieniu i na rzecz dzieci, a prawna możliwość skutecznego wystąpienia do organu rentowego pojawia się dopiero z chwilą ustanowienia dla małoletnich przez sąd opiekuńczy opiekuna prawnego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2006 r., I UK 117/06, OSNP 2007/23-24/357).

Stan faktyczny poddany pod osąd w niniejszej sprawie nie odpowiada omówionym powyżej wyjątkowym sytuacjom, uzasadniającym odstępstwo od wyniku językowej wykładni art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Powoływanie się przez skarżącą na przytoczone wyroki nie jest zatem trafne.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę, że sytuacja analogiczna do rozważanej w niniejszej sprawie również była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego.

W uzasadnieniach wyroków z 25 lutego 2016 r. (II UK 152/15, OSNP 2017/9/116) oraz z 17 października 2017 r. (II UK 453/16, LEX nr 2407829) Sąd Najwyższy stwierdził,

że wypłata świadczenia wymaga wniosku, więc aby renta rodzinna była wypłacona od dnia nabycia do niej prawa, przedstawiciel ustawowy powinien złożyć wniosek już w miesiącu narodzin. Na podstawie § 12 rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe, oprócz wniosku o przyznanie renty rodzinnej, należy złożyć również dokumenty związane z ustaleniem prawa i wysokości świadczenia osoby zmarłej, o których mowa w § 10 ust. 1 tego rozporządzenia oraz dokument stwierdzający datę urodzenia i datę zgonu osoby, po której ma być przyznana renta rodzinna (§ 11 ust. 1 pkt 1 wskazanego aktu). Stwierdzenie relacji pokrewieństwa dziecka i zmarłego ojca wymagało - zgodnie z art. 84

§ 2 k.r.o. - uzyskania w wyniku postępowania o ustalenie ojcostwa orzeczenia sądu opiekuńczego i przedstawienia dokumentu stanu cywilnego wydanego na jego podstawie. Czasowy brak dokumentu potwierdzającego ojcostwo nie tamował jednak czynności złożenia wniosku o rentę rodzinną, a wniosek niezupełny, jak każdy wniosek ubezpieczonego skierowany do organu rentowego, powinien spowodować wszczęcie postępowania

(por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., I UK 125/09, niepublikowany). Wniosek złożony bez dowodu potwierdzającego ojcostwo osoby, po której ma być przyznana renta rodzinna, może być po jego złożeniu uzupełniony

po uprawomocnieniu się wyroku w sprawie ustalenia ojcostwa i wydaniu na jego podstawie odpisu aktu stanu cywilnego. Do tego czasu postępowanie w sprawie przyznania renty rodzinnej dziecku powinno zostać zawieszona z urzędu na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a.

w związku z art. 124 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, skoro ustalenie ojcostwa jedynie konkretyzuje stronę stosunku faktycznego, wywołującego skutki prawne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 1969 r., II CR 512/69, niepublikowane).

Sąd Najwyższy wyjaśnił jednocześnie - a Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni ten pogląd akceptuje - że żądanie wypłaty renty rodzinnej za okres poprzedzający złożenie wniosku dla dziecka urodzonego po śmierci ojca niebędącego mężem matki pozostaje w sprzeczności z brzmieniem art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS, a odstąpienie od literalnej treści tego przepisu nie jest uzasadnione, ponieważ

od chwili narodzin dziecka uprawnionego do renty rodzinnej powstała zarówno możliwość wszczęcia postępowania o ustalenie ojcostwa, jak i możliwość złożenia wniosku o rentę rodzinną.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, stwierdzić należy, że skarżąca nie kwestionowała możliwości wcześniejszego złożenia wniosku o rentę rodzinną, jednak świadomie oceniła wcześniejsze złożenie wniosku jako niecelowe. Opóźnienie w zgłoszeniu wniosku z tego powodu nie uzasadnia odstąpienia od treści art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Skoro z okoliczności przedmiotowej sprawy wynikało, że spóźniony termin złożenia wniosku w imieniu uprawnionego dziecka nie był skutkiem istnienia obiektywnej, usprawiedliwionej ani nadzwyczajnej przeszkody, ale wynikał z zaniechania przedstawicielki ustawowej (matki) dziecka, to organ rentowy prawidłowo uruchomił wypłatę renty rodzinnej dopiero od miesiąca złożenia wniosku rentowego.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji, Sąd Apelacyjny oddalił ją na podstawie art. 385 k.p.c., jak w sentencji wyroku.

SSA Alicja Podlewska SSA Bożena Grubba SSO del. Monika Popielińska